

عنوان مقاله:

فرآیند قدرت گیری رضاخان با رویکرد نهادگرایی

محل انتشار:

مجله تاریخ اسلام و ایران، دوره 26، شماره 32 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

علی جعفری - دانش آموخته دکترای تاریخ ایران اسلامی دانشگاه اصفهان

مرتضی دهقان نژاد - استاد گروه تاریخ دانشگاه اصفهان

فریدون اله یاری - استاد گروه تاریخ دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

فرآیند به قدرت رسیدن رضاخان با رویکرد نهادگرایی این مقاله در تلاش است با رویکردی تاریخی- تحلیلی و بر اساس نظریه نهادگرایی (که در آن به نقش و اهمیت نهادها و تاثیرگذاری متقابل نهادها و افراد بر روی همدیگر برای رسیدن به هدفی خاص پرداخته می شود) به تحلیل و تبیین چگونگی قدرت گیری رضاخان از سال 1299 تا 1304ش با کمک نهادهای مهم و تاثیرگذاری مانند ارتش، مجلس و احزاب؛ با توجه به اوضاع نامساعد و متشنج سیاسی - اقتصادی قاجاریه، براساس منابع کتابخانه ای و آرشیوی بپردازد. بر این اساس پژوهش حاضر به دنبال پاسخگویی به سوالات ذیل است: اولاً ناکارآمدی نهادها و اوضاع ایران قبل از ظهور رضاخان تا چه حدی در قدرت گیری رضاخان تاثیر داشتند ثانیاً در قدرت گیری رضاخان نهادها چه نقش و عملکردی داشتند کلید واژگان: رضاخان، مجلس، احزاب، ارتش، نهادگرایی در پاسخ به این سوالات باید به ترتیب گفت: اولاً به نظر می رسد عدم کارایی مجالس مشروطه، تغییر پی در پی کابینه ها و نبود دولت مرکزی توانمند قبل از ظهور رضاخان در فرآیند قدرت گیری وی نقش مهمی داشته اند. ثانیاً به نظر می رسد پس از کودتا 1299ش، رضاخان با کمک و تقویت نهادهایی همچون قشون، احزاب و مجالس چهارم و پنجم شورای ملی توانست به اوج قدرت برسد و حکومت قاجاریه را ساقط نماید.

کلمات کلیدی:

رضاخان، مجلس، احزاب، قشون، نهادگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/895330>

